

mig og mine Meningsfæller, fordi vi jo ikke fik andet end en Lov, som kunde forandres, og det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Christiansen) havde allerede bebudet, at Loven maaske vilde blive forandret. Dertil kan jeg kun sige, at vi kan aldrig for nogen Ordning faa en større Betyggelse end den, en Lov byder. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem kunde tænke sig, at man indførte denne Ordning i Grundloven. I saa Fald er det meget uheldigt, at vi nys har vedtaget en Grundlov, og at den ikke staa for i dette Øjeblik, for gjorde den det, kunde vi maaske faa nogle smaa Bestemmelser ind i den Retning. Nu lader det sig i alle Tilfælde ikke gøre. Vi kan ikke faa en større Betyggelse end den at faa den ind i en Lov, og det er jo næst efter Grundloven den største Betyggelse, som vort Statsliv byder. Det gælder om det ærede Medlem som om mig og om alle andre, at vi maa voldgive vore Interesser til den lovgivende Myndighed. Den lovgivende Myndighed kan træffe de mest urimelige og haarde Bestemmelser, det kan slet ikke nægtes. Den kan i Morgen — ja, maaske ikke i Morgen, for da er vi neppe til Stede her —, men den nye Rigsdag kunde, hvis den vilde, vedtage en Straffelov, som satte Livsstraf for at ryge en Cigar. Det vilde formelt være lovligt, men ganske vist urimeligt haardt for os alle. Naar vi alligevel lever glade og lykkelige, skønt vi maa erkende, at den lovgivende Myndighed, om den vil, kunde byde os Vilkaar, som gjorde Livet uudholdeligt, er det, fordi vi nærer en vis Tillid til den lovgivende Magt, en vis Tillid til, at de forskellige Interesser faar Lejlighed til at gøre sig gældende. Nærer vi den ikke, kan vi dog ikke komme videre end til at faa den bedste Garanti, det overhovedet er muligt at faa. I dette Tilfælde er det mit Haab, at den Ordning, vi nu træffer, skal vise sig saa god, brugbar og varig, at den er i Stand til at modstaa eventuelle Stormløb, som kunde sigte til i en nær Fremtid at sætte en anden og ny Ordning i Stedet.

Hermed tror jeg at have sagt, hvad det er nødvendigt for mig at sige overfor det ærede Mindretal. Men jeg vilde gerne tilføje en lille Bemærkning i Anledning af et Forhold, som er blevet fremdraget for mig, siden vi mødtes i Gaar. Ledere af private Skoler her i København har henvendt sig til mig og har fremhævet, at medens Lovforslagets § 5 giver gunstige Overgangsbestemmelser for de private Skoler, som ønsker at gaa ind under det offentlige, gives der ingen tilsvarende Overgangsbestemmelser for de Skoler, som vedblivende

vil være private, og i den Anledning er de paagældende Ledere af private Skoler blevet ængstelige og opskræmte. Jeg har svaret, at jeg mente, at til en saadan Ængstelse var der ikke mindste Grund. Sagen er nemlig den, at hvis private Skoler vil gaa over til det offentlige, er det noget, der ikke kan ske lige paa Stedet. Det tager nogen Tid, inden man, som det hedder i Loven, kan tilbyde dem Overgang, og saa er det naturligt, at man træffer hjælpende Bestemmelser for dem i den Mellemtid. Hvis derimod Skolerne ønsker at vedblive at være private, er det noget, som kan klares meget hurtigt. Det kan de jo erklære Dagen efter, at Loven er vedtaget, og jeg gaar saa ud fra, at saa maa med det samme, i alt Fald fra den 1ste i den følgende Maaned — hvis de erklærer det nu, altsaa fra 1ste April — de for dem gunstige Betingelser om Tilskud træde i Kraft. Her er altsaa ikke Nødvendighed for nogen Overgang, thi man faar straks de fulde Begunstigelser, som Loven tiltænker de paagældende Skoler, naar man blot siger til. Efter Ministerens Stilling i Udvalget føler jeg mig overbevist om, at han er ganske enig med mig paa dette Punkt, men jeg vilde til Beroligelse for de paagældende Herrer og især Damer, som har henvendt sig til mig, sætte Pris paa, om Ministeren med et Par Ord her i Tinget vilde bekræfte, at Forholdet er, som jeg nu har sagt, og at de paagældende Skoleledere altsaa ikke behøver at nære nogen Frygt.

Undervisningsministeren (Keiser-Nielsen): Til det sidste Spørgsmaal, som den ærede Ordfører (Godskesen) omtalte, skal jeg svare, at min Stilling er, som den ærede Ordfører udtalte, at der, saa vidt det lader sig gøre, straks træffes Ordning for de Skoler, der ønsker at vedblive at være private, de vil da straks gaa ind under Lovens Bestemmelser. Derfor vil der i saa Tilfælde ikke behøves nogen Overgangsbestemmelse for dem. Skulde de derimod ønske at have en Betænkningstid, maa de selv tage Ansvaret for, om de skulde komme til at betale for at have denne Tid til at betænke sig i.

Jeg kan endvidere helt tiltræde den Redegørelse, som den ærede Ordfører nu gav for Forskellen mellem den af Flertallet foreslaaede Ordning og den af Mindretallet foreslaaede Ordning med Hensyn til en Udskydelse af Sagen. Det er ganske rigtigt og har allerede flere Gange været sagt til det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (Kragh), som imidlertid stadig ikke kan forstaa dette, at der er en himmelvid For-